

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 66/12
Luksemburg, 22 maja 2012 r.

Wyrok w sprawie C-348/09
P.I. / Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid

Przestępstwa zaliczane do szczególnie poważnych dziedzin przestępczości wymienionych w Traktacie o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej mogą uzasadniać wydalenie obywatela Unii, nawet jeżeli zamieszkiwał w przyjmującym państwie członkowskim przez okres dłuższy niż dziesięć lat

Aby takie wydalenie mogło jednak nastąpić, musi być spełniona przesłanka, że zachowanie danej osoby stanowi rzeczywiste i aktualne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów tego państwa

Dyrektywa dotycząca prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich¹ określa warunki wykonywania tego prawa i jego ograniczenia ze względów porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i zdrowia publicznego. I tak, przyjmujące państwo członkowskie nie może podjąć decyzji o wydaleniu obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu (po zakończeniu nieprzerwanego okresu przynajmniej pięciu lat), chyba że decyzja taka zostanie wydana z poważnych względów porządku publicznego. Jeżeli obywatel ten przebywał na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego przez ostatnich dziesięć lat, decyzja o wydaleniu może zostać podjęta wyłącznie z uwagi na nadrzędne względy bezpieczeństwa publicznego.

P.I., obywatel włoski, mieszka w Niemczech od 1987 r. Jest kawalerem i nie ma dzieci. Nie ukończył nauki szkolnej ani kształcenia zawodowego; w Niemczech był zatrudniony jedynie dorywczo.

W 2006 r. Landgericht Köln (sąd krajowy w Kolonii) skazał P.I. na karę siedmiu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności za wykorzystanie seksualne, zmuszanie do czynności seksualnych i zgwałcenie małoletniej, która w czasie pierwszego czynu miała 8 lat. Czynny objęte tym wyrokiem skazującym miały miejsce w latach 1990–2001. P.I., który przebywa w zakładzie karnym od stycznia 2006 r., zakończy odbywanie kary w lipcu 2013 r.

W decyzji z dnia 6 maja 2008 r. organy niemieckie stwierdziły – na podstawie prawa niemieckiego – utratę przez P.I. prawa wjazdu i pobytu na terytorium Niemiec, w szczególności z uwagi na poważny charakter popełnionych przestępstw i prawdopodobieństwo powrotu do przestępstwa w przyszłości, oraz nakazały mu opuszczenie terytorium Niemiec pod rygorem wydalenia do Włoch. P.I. zakwestionował tę decyzję o wydaleniu na drodze sądowej.

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (wyższy sąd administracyjny dla kraju związkowego Nadrenia Północna-Westfalia, Niemcy), rozpoznający apelację w tej sprawie, zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o wykładnię pojęcia „nadrzędne względy bezpieczeństwa publicznego”, które mogą uzasadniać wydalenie obywatela Unii przebywającego od ponad dziesięciu lat na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego.

¹ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77, i sprostowania: Dz.U. 2004, L 229, s. 35; Dz.U. 2005, L 197, s. 34).

W dzisiejszym wyroku Trybunał przypomniat przede wszystkim, że orzekł już², iż pojęciem „nadrzędnych względów bezpieczeństwa publicznego” może być objęte zwalczanie przestępczości związanej z obrotem środkami odurzającymi w zorganizowanej grupie przestępczej.

Następnie Trybunał wyjaśnił, że pojęcie „nadrzędnych względów bezpieczeństwa publicznego” zakłada nie tylko istnienie zagrożenia dla bezpieczeństwa publicznego, ale ponadto to, że stopień tego zagrożenia jest szczególnie wysoki, czego wyrazem jest zastosowanie wyrażenia „nadrzędne względy”.

Co do zasady państwa członkowskie dysponują swobodą w określaniu – zgodnie z krajowymi potrzebami, które mogą być odmienne w różnych państwach i okresach – wymogów porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, w szczególności jako uzasadnienie odstępstwa od podstawowej zasady swobodnego przemieszczania się osób. Wymogi te powinny jednak być rozumiane w sposób wąski, aby ich zasięg nie był określany jednostronnie przez każde państwo członkowskie bez możliwości kontroli przez instytucje Unii Europejskiej.

Dla potrzeb ustalenia, czy przestępstwa takie jak te, których dopuścił się P.I., mogą mieścić się w pojęciu „nadrzędnych względów bezpieczeństwa publicznego”, Trybunał podkreślił, iż należy wziąć pod uwagę okoliczność, że seksualne wykorzystywanie dzieci należy do dziedzin szczególnie poważnej przestępczości o wymiarze transgranicznym, dziedzin wyraźnie wskazanych w traktacie³ i w których przewidziana jest ingerencja prawodawcy Unii.

Stąd też państwa członkowskie mają prawo uznać, że przestępstwa takie jak wymienione w art. 83 TFUE stanowią szczególnie poważne naruszenie jednego z podstawowych interesów społeczeństwa, które może przedstawić bezpośrednie zagrożenie spokoju i fizycznego bezpieczeństwa ludności, a tym samym mieścić się w pojęciu „nadrzędnych względów bezpieczeństwa publicznego”. Jednak przestępstwa te mogą uzasadniać wydalenie jedynie wtedy, gdy sposób ich popełnienia wykazuje cechy szczególnie poważne, co ustalić powinien sąd odsyłający poprzez indywidualne zbadanie przypadku, jaki ma miejsce w skierowanej do niego sprawie.

Jednak ewentualne stwierdzenie przez sąd odsyłający – zgodnie z wartościami przyświecającymi porządkowi prawnemu jego państwa członkowskiego – że przestępstwa tego rodzaju, jak popełnione przez P.I., stanowią bezpośrednie zagrożenie spokoju i fizycznego bezpieczeństwa ludności, nie musi koniecznie prowadzić do wydalenia danej osoby.

Prawo Unii uzależnia bowiem każde wydalenie od tego, by zachowanie danej osoby stanowiło rzeczywiste i aktualne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa lub przyjmującego państwa członkowskiego, co na ogół oznacza, że osoba, której sprawa dotyczy, ma skłonności do kontynuowania takiego zachowania w przyszłości. Ponadto w sytuacji, gdy wydalenie zostało orzeczone tytułem kary lub środka dodatkowego towarzyszącego karze pozbawienia wolności, lecz wykonywane jest po upływie okresu dłuższego niż dwa lata od jego zarządzenia, państwa członkowskie mają obowiązek sprawdzenia, czy dana osoba stanowi aktualnie i rzeczywiście zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego oraz dokonania oceny, czy nastąpiła zasadnicza zmiana okoliczności od chwili podjęcia decyzji o wydaleniu.

Wreszcie Trybunał dodał, że przed podjęciem decyzji o wydaleniu z terytorium państwa ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego przyjmujące państwo członkowskie powinno wziąć pod uwagę w szczególności długość pobytu danej osoby na jego terytorium, jej wiek, stan zdrowia, sytuację rodzinną i ekonomiczną, integrację społeczną i kulturową w przyjmującym państwie członkowskim oraz stopień jej więzi z krajem pochodzenia.

---

² Wyrok Trybunału z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie [C-145/09](#), Tsakouridis

³ Zgodnie z art. 83 ust. 1 akapit drugi TFUE są to następujące dziedziny przestępczości: terroryzm, handel ludźmi oraz seksualne wykorzystywanie kobiet i dzieci, nielegalny handel narkotykami, nielegalny handel bronią, pranie pieniędzy, korupcja, fałszowanie środków płatniczych, przestępczość komputerowa i przestępczość zorganizowana.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106